

Škrjanec, Pejovič, Mozetič
Mokrin-Pauer, Semolič

Sodobna slovenska poezija

Tone Škrjanec

Tone Škrjanec se je rodil v Ljubljani leta 1953. Končal gimnazijo in diplomiral iz sociologije na nekdanji ljubljanski Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo. Po krajšem službovanju v prosveti je bil skoraj deset let zaposlen kot novinar v Titovih zavodih Litostoj. Od takrat aktiven v KUDu France Prešeren kot koordinator programa, organizator pesniških prireditev ter vodja festivala poezije Trnovski terceti.

Pesnik in prevajalec. Prevaja predvsem sodobno ameriško literaturo (Paul Bowles, William S. Burroughs, Charles Bukowski; Gary Snyder, Frank O'Hara). Leta 1997 izda zbirko pesmi Blues zamaha (Kud France Prešeren), leta 1999 zbirko haikujev Sonce na kolenu (Društvo Apokalipsa), ob koncu leta 2001 zbirko Pagode na veter, v letu 2002 pa knjigo pesmi Noži (LUD Literatura).

Mleko

*sometimes I sits and thinks
sometimes I sits and drinks
but usually I only sits*

N. Cassidy

moje oko je iz mleka.
na njem se pozibavajo papirnate barke.
dišijo po kamilici in ustni harmoniki.
vračajo se in spet odhajajo,
povsem neodvisne od vetra
in ne oziraje se name.
smehljajo se
in si manejo stegna da dišijo.
mleko je tudi pot med drevesi
v drevoredu.
razpira se kot roka,
ki zelo previdno drsi po boku.
previdnost ni počasnost.
je kvaliteta,
ki včasih je,
včasih ni.
včasih enostavno sedim.

dub pesem

sedim v kotu večera in opazujem obrise dreves.
pod mano kozarec hladnega piva.
našminkane ustnice se svetlikajo v mraku.
vse skupaj ena sama psihadelija,
animirani delfini in tibet. tako je krog zaključen.
nihče več ne ve za kaj gre.
ženske v krilu so redkost in zelo dolgonoge
v tem konkretnem primeru. izredno dolgih nog.
dub verzija večera. gandža rules.
telesa se premikajo počasi in v celoti
kot morje. temno modro nebo, da kar žari.

večer je. dekleta so vesela in rdečelasa.
kako jim mlade prsi stojijo.
kako jih ponosno nosijo.
za to gre.

omama

osamljenost v mestu je posebne vrste.
drevesa tako naenkrat postanejo prijatelji
in dobijo dušo s štrnastimi rokami.
to je nazaj napisana pesem. gal se vrača iz šole.
monike ni. prihaja. prijatelji so vsak v svojem kotu
sobe ali gore. vsak s svojo muziko.
pot v dolino je tlakovana z dolgimi
zglajenimi koreninami. kot da bi gazil
po veličastni abstraktni sliki. vsega je preveč.
še zraka. sončnih zahodov. lepših
od najbolj kičastih razglednic.
neskončno obzorje se počasi razgrajuje v spominu.
sedimo ob pivu in žlobudramo kot ljubljana.
počasi kot jazz in prijazno na smrt pijani.
smejiš se kot lubenica. najraje bi rekel,
da me denar in podobne posvetnosti ne zanimajo.
jaz sem kača, žito, kameleon, kapnik,
neonske luči velemesta. glas prihaja z neba.
obarvane prsne bradavice.
silhete morskih psov. piknik v soboto
bo dež in mokro kot tango.

la mano cornuda

na splošno se izogibam
dolgim odgovorom in belim avtomobilom.
večnost me ne zanima preveč. čeprav
me kdaj ponoči, ko je mrak popoln
in kljub mehki odeji napadajo misli.
če že govorimo mi tudi obče ni mar.

rad posedam, srkam čaj
in se počasi razgledujem naokoli.
komajda kdaj plešem. če plešem sem živa rana.
raztresen in neprimeren za resne razgovore.
zamišljam si, da sva s svetom na kolenih ob reki,
v roke zajemava vodo in jo mečeva v zrak,
da razpršene kaplje bleščijo v soncu kot iskre.

o balastu

noč je in čisto črna okna.
razgled v totalno praznino.
ravno za to priložnost spisana pesem.
zaupam le prijateljem in tišini,
predvsem kadar se tako zaskrbljeno pozorna
suka okoli mene.
jasno se še spominjam jutra.
pokrito je bilo s pajčevino.
rahlo me je bolela glava.
kot kakšen razbrzdan filmski cikel
se nalagajo misli. ljudi ni. imena izginjajo.
ostajajo le stvari kot so med
in sivolasa lokomotiva.

oblaki

preživetje ni lahka naloga. kot
kepe rahle sladke pene se tam nekje
in the middle of nowhere v zraku
kopičijo oblaki. oblaki. zares čudoviti
oblaki. vsaka kreacija ni lepa
že sama po sebi. lahko, da so boki
preširoki, glava premajhna,
prsi preveč likvidne in slabo nivelirane.
v krivo položene. obzorja v resnici ni.
le tam nekje v daljavi se modrina
neba prekopicne v morje. ženska
s prisrčno povešenimi prsmi počasi

stopa v valove. raziskovanje jo počasi
pripelje v samo središče srebra.
gosto je in prijetno toplo
kot kakšno dete srca zemlje
v katerem, kot je znano, preživijo
le najbolj stasite praživali.
nikakor pa ne tiste,
ki se češejo na prečo.
predvsem to je skrivnost,
ki nam je ni nikoli uspelo,
v nobeni njenih, sicer izredno privlačnih
pojavnih oblik, niti približno ali vsaj malo,
niti v obrisih dojeti.

kraljestvo nujnosti

časi so taki, da zebe. tveganje
je vkalkulirano pri vsakem premiku.
sneg. dolge črne noči in stopam v belo.
neki ljudje se objemajo
in z rokami otresajo sneg z debelih plaščev.
vsi želimo da bi nas delo bogatilo,
da bi slabost minila in da bi se
imeli radi. zares zapletena in
nič kaj jasna prihodnost. jutro pride in gre.
tako kot je včeraj in danes in jutri.
s soncem in luno v desni,
z nožem v levi roki. srce ne šteje.
32 pesmi stopica na mestu. glasba tiho diha.
vse odhaja. sociala je na psu. država draga
in arogantna. dogovori ne veljajo.
pogodbe so nične. jezik
cmoka v lastnem soku.
mrtva telesa živih. površne želje.
telesa. toplo dejstvo. srce
prisrčno pijano. bledikavo sonce. pisane luči,
ki so preživele silvestrov večer. nekajdnevna brada.
zaspano oko. bleda kopija sanj je
ta svet. kot pesmi. kot vojna.

Vera Pejovič

Vera Pejovič je rojena v Kopru leta 1957. Piše poezijo, prozo in literarno kritiko ter prevaja iz francoščine, angleščine, srbsčine in hrvaščine, posnela pa je tudi več kratkih igranih filmov. Diplomirala je iz primerjalne književnosti in literarne teorije ter slovenščine na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

Njena poezija je izšla v samostojni pesniški zbirki Devica in samorog (1990) in v več zbornikih. S svojo poezijo je zastopana tudi v antologiji slovenskega ženskega pisanja dvajsetega stoletja The veiled landscape (1995).

Za svoje delo je prejela več nagrad, med drugim prvo nagrado za poezijo na festivalu »Gordanino proleće« (1987).

Živi v Ljubljani, kjer je zaposlena na ambasadi Evropske unije.

Ti

Usta pri ustih,
beseda se lepi na besedo,
dvignem pogled,
je roka kje?

Stisnjene ustnice.
Pomagaš mi izustiti verz,
zakopan pod pepelom macesnovih debel.

★ ★ ★

Si zraven,
si moj,
si čreda oblakov,
si svila,
še svile,
si njena teža,
hladiš,
odstiraš pot,
blažiš strast,
zbujaš nežnost gibov,
z jasnino me ovijaš.

Poljubi naj se ljubijo z besedami ljubezni

Hommage à A. D.

Ti si nežni cvet v granitnem bloku,
ti si mlada veja na stoletnem hrastu,
ti si nedolžnost, zasuta s strastjo,
ti si prošnja, izgovorjena v toplini ust,
ti si nepremakljiva odločnost v želji po gibanju,
ti si temà, posuta z iskrkami,
ti si žgoči hlad,
ti si misel, plešoča poezijo,

ti si milost, ki ne more biti podeljena,
ti si gorkota poljuba,
ti si milina jutra,
ti si prerok,
ti si sin zemlje,
ti si leteči,
ti si samota kozoroga,
ti si mehkoba z ostrimi robovi,
ti si razbitina, na kateri lahko poležavajo deklice,
ti si mleko, ki se cedi iz dojke,
ti si kristal, razlit v mavrico,
ti si ljubezen,
ti si z žalostjo, zarezano v temino pogleda,
ti si nikogaršnji,
ti si obujevalec,
ti si ranjena krhkost,
ti si sladki dih spominjanja,
ti si preplet neizgovorjenega,
ti si zaslepljujoča sinjina,
ti si magma, ti si pragozd, posejan s svetlimi jasami,
ti si trepet rose na pestiču,
ti si utrip žile na slavčevem vratu.

Vizija

Pod drevo postavim zaprto skrinjo,
nanjo položim drobno knjigo.

&

Zraven mene stoji goli D.
V rokah imam belo palico,
okrašeno z modrim trakom.

&

Dotaknem se knjige,
D. jo razpre
in prebere pesem.

&

Povem besedo,
ki sem si jo zapomnila —
ta je cvetoči grm.
D. pove svojo besedo —
ta je obelisk.

&

Odmaknem se korak nazaj,
ozrem se po nebu,
ki mu pripadajo oblaki,
tako kot D. pripada meni.
Zadovoljna sem,
ker se pripravlja na dež,
ker vlaga rase.

&

D. se skloni k meni,
vem,
da me s pogledom lepi na sebevsebujoči ustnici,
vem,
da je to moja gotova smrt,
da je njegov jezik razklan
in da je beseda obelisk spolzela v moje mednožje.

&

Prepozno se zavem,
da grm gori
in da je zajec ušel.

Ko mine

Ko mine,
se za trenutek zazrem v negotovost.

Odide,
kakor da ni bilo nič.
Prisluhnem odhajajočim korakom,
ostanem.

Moja neodločnost je kot sekira
zasekala v rano.
Poslušam prijateljico,
ki mi pripoveduje o njem,
in si mislim,
da je ljubezen neuničljiva in smrtonosna.

Brane Mozetič

Brane Mozetič (1958) je doslej objavil devet pesniških zbirk (Zaklinjanja, Mreža, Obsedenost, Pesmi za umrlimi sanjami, Metulji), knjigo kratkih zgodb Pasijon, roman Angeli (prevod v hrvaščino pri Meander, Zagreb, in v nemščino pri Passagen, Wien) in roman z rejverske scene Zgubljena zgodba.

Uredil je tri antologije in prevedel številne francoske avtorje (med drugim Arthura Rimbauda, Jeana Geneta, Michela Foucaulta). Njegovo delo so v prevodih objavili v revijah ali v izborih v skoraj dvajsetih državah.

Dolga leta je bil pomemben akter civilno-družbenih gibanj, zdaj pa je v prvi vrsti urednik dveh knjižnih zbirk (Aleph in Lambda) in promotor slovenske literature v tujini (pri Centru za slovensko književnost).

***

kaj drugam te vleče
v čem je sploh razlika, ali niso
jezera in polja tu in tam enaka
in nasmehi in poljubi in telesa
ali niso? ko v temi po drugi koži
s prsti, ali ko besede, vedno iste
ali ko strasti, obrabljene do kraja
kakšna blaznost, da je le pobeg
in upanje, nestvarno —
uniforma uniformi je enaka, škorenj
škornju, srna srni, morje morju
in jezik jeziku, prsi prsim
bolečina bolečini —
in potem, koliko škornjev, koliko
morij, koliko prsi, koliko bolečin
tu je ena sama, dolga, ostra
tam je ena sama, dolga, ostra.

***

vidim ga ob zidu
ko zgubljeno opazuje
čaka, kot da se le čudi
in potem se prične pogovarjat
vse bolj dolgovezno, da traja
da se vprašujem, ali sploh kam pelje
počasi in vztrajno me vse
manj mika in kar nadaljuje
skušam ga spraviti k sebi
okleva, kot da ne ve za izgovor
končno le sprejme, menda
je vlak odpeljal, ali da pogleda knjige
in zopet poslušam nešteto stvari
gledam na uro, si želim
v posteljo z njim, ali da bi
ga sploh ne bilo —

še ko leže, kot da ne ve
miren je in jaz, ki sem tako
želel topline kože, kot da
ne vem, čakam spanec
se ne ganem.

***

ko prispem, močno razširiš roke
tako željan si stiska, božanj
in poljubov, kar naprej loviš za roko
me, hlepiš po ustih, hočeš še in še

slečem te in v naročju te ljubkujem
kot otroka, ki bo zrasel in odšel
včasih vidim znake drugih stiskov
zob, potegov, včasih slino

ki jo spuščam vate, kakor sok
hodiva po polju in se me držiš
postaneš, se priviješ, šepneš

rad te imam, drhtiš, tako mrzlo je
skloniš se, potipaš zemljo, me
pogledaš, kliče, rečeš tiho.

***

ali vidiš skozi temo prste
ali čutiš, ko se lepijo na tvojo
kožo, ko vzdrhte vajo od silne
energije, sile, ki jih vleče globlje

ali ko pritisnem ustnice na tvoje
ko se stisnem k tebi z vso močjo
ali vidiš skozi temo to predanost
mir in zbranost, polje po dežju

in zakaj se zdrzneš, če drugam grem
če se vrnem zlizan od noči
ali vidiš skozi temo smrt

ne, ne bom prinesel je s seboj
v meni, v tebi klije že ves čas
v nama rase, kakor v polju cvet.

***

polnoč bo in nemo gledam predse
v mrak, od dneva ni ostala niti
slika, od noči ne sanja, lepa
ali tožna, kot da čas stoji

zaman poskušam tvoj obraz buditi
zaman spomine, kot da so ušli
hitijo skozi temo krči rok
in vzdih, ljubljene osebe

skušam obuditi vsaj občutje
sled lepote, ko ljubezen mine
tisti vonj, okus; praznina veje

grozna, ko stojim na širnem belem
pesku ob obali in spusti se megla
in ne vidim, čutim več ničesar.

***

strah me je ljubezni s tabo, veš
ne zato, ker bal bi smrti se
razpadanj, mokre zemlje, ali
dolгих ločevanj, premalo čutiš

vse prehitro vsekaš rano, rečeš
prazno misel in podiraš vse

pred sabo, kot orkan odnašaš
tuj in mrzel, kakor je življenje

strah me je, ko stopam skozi mesto
da kar padem, se sesujem v nič
da pritisk, kot tvoj, me splošči k tlom

da se reka ne razlije, sonce
pade, glava ne razpoči, sanje
ne umro, strah je večji, kakor svet.

Vida Mokrin-Pauer

Vida Mokrin-Pauer (1961) živi kot svobodna umetnica. Devet let je bila literarna urednica revije Primorska srečanja. Objavila je vsaj štiri pesniške zbirke (Krili v kletki je bila nominirana za nagrado Veronika), več del za otroke ter je soavtorica romanov Fukljica in Spolitika.

Mreža pesmi o erotiki, razočaranjih in vesolja fantastičnosti

1.

LJUBI, HUDO, V STISKI IN
PORNO IN ŽAL MI JE, A

tako pač je, da sem se te
naveličala polnit z energijo
občudovanj in spodbujanj. Še kar
naprej. V tvoji novi službi. Po 16 let
trajajoči prejšnji, ko smo s hčerkico
skoraj znoreli od omalovaževanja te
v firmi in od stresov z najinimi starši
pa še z mojimi besi zaradi krivic v kulturi —

se, zrela ženska, odločam, da se pa ne bi več
le zahajljala in odcikcakala od moških, ki so v
mestu že! desetletje! še! navdušeni nad smehom
mojim pa joški. In ki jim, ko me zaprosijo, lovijo,
vedno odvrnem, potem ko sebe zatajim: O, drugič!

P.s.: V noči po nočnem jutru z verzi gor — se zaupljivo v
večnosti porabljam. S tabo in sabo srečna ženska v 99%.
Spet. Potem ko sva se popoldne spet ljubila po 4-ih dnevih.

2.

Ginekološko dolge, vitke, fino zaobljene prste
z le pristriženimi, navidez pa skrbno negovanimi
nohti desne šape, z dlakami porasle le do tretjine
narobne strani dlani in samo po prvih členkih petih
»vtikačev« — zlorabljaš, da knjigo Iztrebljevalec 2 ob-
držiš odprto na postelji. Že 10 minut ji slediš, čeprav

si Bog ob me-ni? Prvič po 19-h letih sopretikajočega,
sozalivajočega se krepko razgibanega sobivanja si iz-

javil, da želiš brati v postelji. In to takoj po ljubljenu, post koitum krstu, ko sem si stuširala alergen sperme s trebuha (ponavadi ga s hrbta), ti pa si si pod pipo spral ustnice, da te ne bi pekle, spolovilo, da te ne bi zasrbelo.

Še 5 minut sem, izjemoma brezdelna, ob tebi obležala tebi, z blaženo hvaležnim užitkom sem te opazovala, skoz rjuhe vdihavala 3-5000-ega? seksa parfume iz vzmetnice sfukane. Za ... ne vem, kaj, se mi je ta poezija izkristalizirala v bumerang iz srca, pičke, možganov, duhovnosti. K računalniku sem morala, da bi ga ujela, objemala, čeprav si mi očital, da se bom prehladila.

3.

REKA-NJE NAPROTI ZRELI SVETLOBI UMITI

Po bregovih delte mi brizga jok iz depresije. Trstike so špice, gnezda zapor. Mostovi to leto od izginotja prijatelja naprej in groz, ki sem jih o otroštvu izvedela iz hipnoz — niso več gibki kot v sklepu kost. Klecajo mi na nos. Ovdovela mi je vera, da

so se s haiku loki mavric pod, med, nad oblaki — povsod brez mostnin — mostovi cementirali sprtim razrahljanostim navkljub. Niso se. Naprej so le dvižni, brvi. Pod pezo obupov se mi, jim lomijo obrabljeni škripci utrujeni. Vrvi nam požrejo iz solz soli.

....

Nato, ko si skozinskoz pretres priznam, se — ki sem reke, morja, manj mostovi — stečem iz pretakanja voda v grozd. Z zimzeleno modro večnostjo neba stavim: če mi s soncem napojiš zrcalno, s hčerko in ljubijem v dežju miru objeti ti bomo jagodni izbor umiti.

4.

KRI-ZA KOGA ALI KAJ?

Izmozgana in raz!očarana šla spat že ob 20. uri kljub grožnji, da bom spet na skoraj neskončno potenco sanjala morasto. Zbudila

se sama od sebe, ne od lastnih krikov, ampak kar tako, čudežno, ob pol enih zjutraj. Močna iz nič, ker se sanj nisem spomnila, si pogledala presnetek dok. oddaje S. Hawkinga Kozmična alkimija.

Kot vse njegove me je, v čudovitosti stvarstva, na širšo stopnjo zavesti vrnila. Me je groz slabih vesti do sebe in drugih razbremenila. Uau, in da bojo naslednjič, to bo že to soboto, v fokusu črne luknje! Zame najgloblja, najlepša tema v svetilniškem ozvezdju astronomije. Morda bi, ko bi me, v špaget preoblikovano, črna luknja vase sesala,

odkrila, da sem neuničljivo elastičnega duha in telesa. V momentku, ko naj bi mi bolečina zaradi zunanje prisile dno soda življenja izbila, čemu se ne bi, poetesa, zaposlila pa kot za metuljčice atletska proga? ... Potem ne-kaj brala iz Priročnika za tarot in Knjige vicev. Kalejdoskop me je oblival z odvečno mu krvjo bordo ran, nasmejal me tu pa tam ...

5.

S POTI DOMOV

Za-kaj te potrebujem? Še? V bistvu? Zna biti, da le še za prve pomoči? Ko nam kak stroj crkne? O ne, temeljitih kvarov ne znaš odkriti, potrditi, popraviti ... V takih primerih moram druge poiskati, na pomoč priklicati. Uporaben si za branje navodil! Po njih sprogramiraš stvari (tega nisem sposobna, pa me znervira-š), medtem ko te spreminjanja utečenih tras z zasledovanji slučajev, ki v kozmos vodijo, iztirijo v napadalno tečnobo.

V noči 16. obletnice poroke si mi ušel iz kina. Precej razvlečen, pač bio lirično nežen priznani kitajski film Pot domov — o usodni ljubezni, ki se je spletla s pogledi, razumela še s smrtjo — te je dolgočasil, razdražil. Upala sem zaman, da te po projekciji gor v bifeju dobim ... Doma sem se skopala, nadišavila, si naredila sijajno vulkanski orgazem, da bi te lažje zavrnila za kazen. Potem zaspala. Sanjala: naša ljubka mucka se mi je z

vlažne zasanjane pičke s kremplji odgnala na sredo najine postelje. Kri se je vtila. Prišel si me nahrulit, da se razgaljam. Poklical si mi rešilca. Zbudila sem se od strahu, osamljenosti. Tebe nikjer. Pred otroško sobo

tiho na pomoč klicala hčer. Počasi razbrala, da ne ječi v spanju, ampak na vrtiljaku soodreševanja nedolžnosti s fantom. Oblekla se, odkorakala pote v črno jutro, mestece. Lokali v bližini so bili, razen enega, že zaprti.

Iz njega se je prismejala tvoja ekskolegica. Da ja, Andrej je tu, je še noter z njimi. Odšla noter, od receptorja izprosila, da me je brez dokumenta spustil le na hiter pogovor do moškega, ki sem mu ga pokazala 20 metrov stran za šankom ob plesišču. Prerinila sem se do njega. Videla, da je opit in pivo ob njem in dve visoki mladenki, ki jima je seveda predaval. Ko me je, palčico v bundi in ovito v enega od treh debelih šalov, ki mi jih je podaril, spoznal, me

je medlo pro forma vprašal: Kaj hočeš? Odločno sem ga nazaj: Greš domov? Končno se mi je, za-konec, gladko odrezal: Ne! ... Obrnila sem se na petah in se s prvo konjsko injekcijo za sobrezbrižnost happy domov napotila šit vpesnit.

Peter Semolič

Peter Semolič je rojen v Ljubljani leta 1967. Piše poezijo, radijske igre, eseje in prevaja iz angleščine, francoščine, srbsčine in hrvaščine. Njegova poezija je izšla v samostojnih pesniških zbirkah Tamarisa (Ljubljana 1991), Bizantinske rože (Ljubljana 1994), Hiša iz besed (Ljubljana 1996), Krogi na vodi (Ljubljana 2000), Vprašanja o poti (Ljubljana 2001) in Meja (Ljubljana 2002) ter v večih zbornikih in antologijah v Sloveniji in tujini.

Za svoje delo je prejel več nagrad, med drugim Jenkovo nagrado (1997), Mednarodno nagrado »Kristal Vilenice« (1998) in Nagrado Prešernovega sklada (2001).

Živi v Ljubljani kot svobodni književnik.

Oče

To noč
sem sanjal o tebi,
oče.

V podobi jelena
si prišel v moje
sanje
in se ustopil vrh
travnatega
griča.

Poklical sem te
po imenu,
oče.

Poklical sem te
z besedo: oče.
Rekel sem:

Glej,
moji očesi sta
dva mokra cvetova
ob gorskem
potoku.

Pridi
in tvoj topli
jelenji jezik
naj osuši roso,
ki je padla
na moje
oči.

Ti pa si stal
kot v nekem drugem
svetu,
kot v nekih drugih
sanjah,
vrh griča,
poraslega s travo.

Otresel si s svojim
mogočnim
rogovjem
in izginil v belem
oblaku
nikogaršnjih
sanj.

Marezige, 12. januar 1990

Molčečnej

Stopa ob kravi mirno,
kot je stopal vse moje otroštvo,
zapreden v svoj zagonetni molk,
s smehljajem,
zaradi katerega bi Konfucij v njem
morda prepoznal enega izmed skritih.

Ni nem.
Sredi žetve, nekega davnega poletja,
so besede odpadle z njega
kot ničvreden prah.
Z nobenimi drugimi znamenji
jih ni zamenjal.

Kakšne oblike prevzemajo njegove misli,
če sploh razmišlja,
in če ga ni napolnila tista praznina,
o kateri govore stari spisi?

Za trenutek najini molčanji
postaneta eno.
Potem izgine za drevesi.
In zadnje, kar vidim,
je kravji rep, ki pomaha,

kot da bi me vabil v pokrajino
onkraj besed.

Lavrica, 3. avgust 1991

Predmeti

Potem, ko so ga izdali ljubica,
prijatelji in zdravje,
se pesnik vrne k predmetom.

Lahko bi mirno obsedel med njimi,
malce sivkast, čisto navaden.
Ampak ne. Želi jim podariti nesmrtnost.

Ljubljenemu stolu, ki ga je vsa ta leta
tako vdano sprejemal, brez godrnjanja,
kot ga ni nobena ženska,

mizi, ki mu je služila za oporo
(na njej je zlizal na komolcih srajce in puloverje)
in v katere predal je segal kot v svetišče,

namizni svetilki, nemi spremljevalki
nespečih noči, edini zvezdi,
ki ga je ubogala na en sam migljaj s prstom.

Lahko bi mirno obsedel med njimi,
vsakdanji v vsakdanjosti,
a poskuša s čarovnijo.

Kot da se ni ničesar naučil,
kot da so filozofi lajali v luno.

Boji se, da bi besede vnesle nemir
v to ozračje zaupnosti.
A boji se zaman.

Saj jih ne more ujeti:
stola, mize, luči. Saj jih ne more!

Stoletna izkušnja govori proti njemu.

Jih bo nemara došel takrat,
ko bo dosegel skrajno stopnjo otrplosti,
ko bo tih in koščeno bel?

Pariz, pomlad 1994

Selitev

Odhajava s Fužin. Ljubljana je tekla
brez naju in bo spet tekla brez naju.
Še zadnjič pereva, še zadnjič obešava
srajce, nogavice, najine krpice.

Še zadnjič v tej kopalnici, na tem balkonu,
nad katerim si lastovki popravljata gnezdo.
Še zadnjič, spet enkrat zadnjič
zlagava ljubljene knjige v kartonske škatle.

Ni bilo slabo. Nekoliko umazano, zanikrno,
a ne tako slabo. Le kvadratni meter
je bil predrag in zrak, ki sva ga dihala,

in voda, ki sva jo pila. Še tvoja zadnja bluza,
moje edine hlače, še zadnja knjiga,
Theodore Roethke, Lakota po bivanju.

Fužine, 9. junij 1999

Fužine — predmestje Ljubljane
Ljubljana — reka, ki teče skozi Ljubljano

center za slovensko književnost
center for Slovenian Literature

Center za slovensko književnost
Metelkova 6 • SI-1000 Ljubljana • Slovenia
Telefon / Faks 00386 1 505 1674
E-mail: litcenter@mail.ljudmila.org
www.ljudmila.org/litcenter

© 2003

Izdano ob branjih v Skopju (7. in 8.5.) in Sofiji (9.5.) - ob podpori Ministrstva za kulturo RS.